

Анна ШЧЕЙКИНА – молода українська письменниця. Народилася 12 січня 2006 р. в м. Полтаві в родині медиків. Навчається в 10 класі Полтавського міського багатoproфiльного ліцею № 1 імені І. П. Котляревського. Активно вивчає іноземні мови, захоплюється художньою літературою, пише вірші, прозу, публіцистичні статті, опановує навички науковця, долучаючись до діяльності Малої академії наук України.

Дипломантка низки регіональних, усеукраїнських, міжнародних конкурсів і фестивалів для обдарованої молоді, володарка почесного звання «Талант року. Діти» (диплом І ст. в номінації «Поезія», Полтава, 2019). Авторка поетичної збірки «Запалювачі зірок» (Полтава, 2020).

Пропонуємо читачам добірку прозових мініатюр талановитої землячки, які засвідчують її духовне багатство, естетичний смак, самовимогливість, художню майстерність.

З ПАЛІТРИ РОЗДУМІВ І ВІДЧУТТІВ

Образки

УДИВЛЯЮЧИСЬ У БАГРЯНИЙ ЗАХІД

Окремі люди здатні випереджувати епоху. Вони мислять на кількoсот років уперед, пишуть про те, що колись мусить відбутися... Він був таким! Чи ж можна, уміщуючи в собі безмірну глибину, вивершуючи розкішний палац думок, з одного слова чи погляду осягаючи буття, звично жити поміж реалій?! Як поширювати свої ідеї, коли співіснуєш з одноплемінниками в різних світах чи й галактиках? Як спілкуватися з неписьменною й недалекою черню – більшою часткою суспільства?..

Постає вибір.

Є атланти з надзвичайною силою духу, яка може протистояти злу, брехні, неосвіченості. Ці люди настільки люблять життя, що ігнорують усі застере-

ження стосовно кінцевої точки «смерть». Натомість діють! Жодної втечі від себе. Палають, мов вогняний захід, розтікаючись на все небо.

Є такі, що відступають одразу. Збагнувши правила гри, полишають її. Хатинка на березі річки, кури, риболовля, онуки... І самі – ніжно-блакитні хмарки: прикрашають небо, не тримаючи його...

Найважче бути на золотому переділлі – посередині, бо життя закоротке для довгих роздумів. Такі особистості борються – утікають і повертаються, знову і знову. Шукають, за що боротися... Легенька хмарка чи кривавий захід?!

Невже велика мудрість справді породжує велику печаль? Невже всі мудреці – це нерозгадані загадки? Чи справжня мудрість – таки в діях?

ГОСТЯ З МИНУЛОГО

На перехресті жовтня з листопадом темніти починає рано, а крісло-гойдалка в залі маленької бібліотеки практично не освітлювалося, може, тому і настрої був відповідний...

Скільки ж усього ховалося за помаранчевою обкладинкою книжки в моїх руках! Теплої гості восени... Епізоди, кадри, без цілісної картини поки що, але...

Яке ж щасливе дитинство мали герої твору! Незбутні пригоди, трепетні переживання, захопливе читання, фільми... Вони ділилися першого вересня яскравими оповідями про літо, а не порожніми при-

вітаннями у вайбері; стрибали після школи в купу щойно згорнутого листа, а не в безглузді стосунки; кидали одне в одного маленькими каштанами, а не болочими образами; слухали не дешеvu попсу, а шелест липи, потім заварювали духмяний чай з її цвіту й пили його в когось у гостях, а не пиво за гаражами.

Сльозинка, друга, третя... Так хочеться, щоби хтось підійшов. Або ні? Чи зрозуміє? Де той зв'язок між восьмирічною дитиною, котра сміялась і плакала над книгою в помаранчевій обкладинці, і дівчиною чотирнадцяти років, яка розмірковує над викликами сьогодення?!

КРЕВЕТКОВО-РОЖЕВИЙ КОЛІР

Заплетене волосся. Рожева сукенка в дрібну квіточку. Іскрина, що ясніє в очах, наскільки природна, немовби ввібрала в себе з десяток сонячних зайчиків. Щастя. Кручуся довкіл розфарбованих у півонії різних кольорів шпалер місцевої кав'ярні. Хочу обійняти весь світ, написати тисячу віршів, сказати найближчим, як сильно їх люблю.

А знаєте, що насправді дивує? Це відчуття всепоглинального щастя живе такої миті тільки в тобі! Незнайомці ж, занурені у власні думки, гадатимуть, що просто з'їхала з глузду. Та й навіть дехто із друзів, знаючи мене недостатньо, не зможе вгадати причину сонячного настрою. Чому? Усе просто. Люди схильні шукати сенс там, де його немає. Я не виграла мільйон; компанія «Кіндер» досі не надіслала світильник за обгортки з-під глазурираних сирків, а сестра продовжує заважати писати вірші дурнуваними мультиками. І ні, я не закохалася. Напевно. Привід для сонечка в душі зовсім не суголосний із верткими метеликами в животі.

Просто життя – неймовірна річ! От і все. Моя поверхова філософія вас розчарує? Проте це щира правда.

Ще вчора ми з Ремарком сумували від того, що наша присутність у цьому світі хистка й швидкоплинна, а отже важливо встигнути закарбувати в пам'яті найбільш значуще. А ще ж недосяжно-важливе, вартє наших сліз і страждань сьогодні, на завтра – за місяць, рік – викликати тільки поблажливо-іронічну посмішку...

Зберігаю вірші та фотокартки, бо спогади утрачають свою чіткість, окремі вже й не відтворю в уяві. Але – то було вчора. Сьогодні – новий день, новий аркуш у книзі мого життя. Навіщо ж уникати чудової нагоди бути щасливою тут і зараз?

До речі, цей день особливий ще й тому, що вже завтра весна. Не загадуватиму. Очікування, не справджені вчасно, утрачають сенс. Проте, може, у цьому й суть життя? Замість нездійснених планів з'являються нові можливості, іноді несподівані до шаленства. Така інтрига!

Не хочу змінювати минулого й не бажаю зазирати в майбутнє. Я – у часі теперішньому. На мені рожева сукня в дрібну квіточку, і я щаслива!

КОЛІР СОЛОНОЇ КАРАМЕЛІ

Нудить.

Ні, зовсім не від третьої плитки шоколаду за вечір. І подвійна порція морозива із солоною карамеллю тут ні до чого!

Нудить від людського марнослів'я, на яке натикаєшся скрізь і завжди. Невже ж лише я, кажучи, що людина огидна, маю на увазі всі сенси? Коли заплямованість її душі та зіпсованість розуму змішуються з чудернацькими способами повернути до себе увагу, як можуть не відштовхувати рухи, дотики?!

До прикладу, зі стану рівноваги може вивести принципова неприциповість людей (і моя також).

Ні, це не просто гра слів, винахідлива тавтологія.

Іноді так важко й водночас важливо бути чесним перед собою. Жити совісно, навіть якщо ніхто не контролює, – це я називаю принципами.

А може, те, що вважаю марнослів'ям, – лише зміна поглядів? Та змішуючи два контрасти, як-от біле з чорним, переконана, не набудеш нічого іншого, крім брудного сірого.

Холодно.

Цікаво: чи настільки ж загрозові катастрофа літака й катастрофа внутрішніх мурашок?

ФАКТИ Й ОПТИКА

У перехожого з-під куртки визирала жовта кофтина. Він ішов у навушниках, поглядаючи собі під ноги. На хвилину здалося, що це ти, і серце ледь ворухнулося. Придивилася: ні, точно не ти. Хоч... Ким ти став для мене тепер? Фактично – перехожим у жовтій кофтині, який щоразу опускає очі за можливості зорового контакту. Але у вимірі оптичних ілюзій –

променем ранкового сонця, біло-золотим, коли воно тільки-но прокидається. Сьогодні ти-пломін торкнувся мого обличчя, а думка миттєво вистрілила: «З тобою, мабуть, тепліше, ніж на сонці». Отак ось. Прагматично – просто прохожий, а в моїх вимірних світах – видимо-невидимий промінчик, який усе ще сяє, нагадуючи про себе осінніми 9-градусними ранками.

КОЛІР ВІЧНОСТІ

Небо трепетно переймало печаль грудневого дня. Холодні краплини котилися гарячими шоками. Тремтіло серце. Посмішка була штучною, а погляд – крижаним.

Ти застиг у щирому нерозумінні: що відбувається? Тієї миті очі й справді були дзеркалом душі. Наче стрічка з кінофільму, блимали кадри, уривки розмов. Іще вчора я просила тебе не дивитися закам'яніло в мій бік і не мовчати. Це найгірше покарання, яке можна уявити, і ти це знав.

Минуло кілька днів. Байдужість нікуди не зникла, однак тепер вона оселилась у мені. Що ста-

лося? Життя повертає на сто вісімдесят градусів зі швидкістю світла. Зміни вразили душу струмом ментально. Запала мовчанка, наповнена порожніми словами.

Пояснити бодай щось – видатися дурною, а не пояснювати зовсім неможливо. Такий собі ребус долі. Розгадаєш його – і сміливо переходи на наступний рівень. А не впораєшся із завданням першої складності – попрощайся з усім...

Історії зі значущістю на століття так не закінчуються, я знаю.

А якщо й закінчуються, то вчать нас прощентню...

АПЕЛЬСИНОВО-ЛИМОННИЙ КОЛІР

Шкода, що ти не гуляєш осінніми парками зранку, коли яскраве опале листя тихо шелестить під ногами.

Шкода, що не зустріти тебе до схід сонця, коли місто ще солодко дрімає.

Шкода, що й поміж вечірніх перехожих не бачу твого обличчя, – я б щиро усміхнулася.

Та про все інше між нами мені не шкода.

Єдине, що можна виправити в цій до біса нелогічній історії, – додати гарячих поцілунків до морозного настрою лютого вечора.

КОЛООБІГ ТВОГО ВИПАРОВУВАННЯ

Це нагадувало поєдинок сильного серця і слабкої волі. А тепер я зрозуміла, що повторення неможливе. Утомлена, ставлю крапку. Назавжди. Чому ж досі вірші пишуться, і все про душу, що не лікується подорожником? Чому залишається стільки питань?

Бо поети вразливі, проза життя їх ранив, байдужість убиває.

Направду, мене й саму втомив цей чудернацький колообіг. Та, на відміну від хмарок, у яких він вічний, твоє випаровування з мого життя скоро завершиться. За п'ять днів літо!

МАГНІТ І ЕЛЕКТРИЧНИЙ ЧАЙНИК

Світанок зустріла в лісі: мій день уперше почався березами, а завершився пробіжкою до зупинки під мерехтіння кленів.

Як багато я зрозуміла сьогодні!

Відповіді не завжди надходять одразу; можуть з'явитися непрохано й не до діла; можуть ніколи не виявити себе. Знаки питання навколо нас – це нормально, проте чи є сенс нагромаджувати їх, коли чітко вимальовується крапка? Частина мене ніколи не змириться із цим. Невже можна просто забути (замерти, закам'яніти)? І не страждати цілу вічність?

Люди ж розходяться, як електричний чайник і магніт. Ось!

Ти ніколи не знатимеш, що в нього на думці. Навіть якщо відчуватимеш за кілометри кожну зболену рану! Він може бути до глибини душі розчуленим, а не зрадить цього ні фразою, ні поглядом. Бо ви – різні світи. Що перетнулися випадково в якомусь проти-природному й нелогічному збуренні, заломі буття.

Безглуздо змушувати холодильник підігрівати курку, а вогонь – заморожувати малину. А тоді ще й наївно дивуватися, чому цього не відбулося.

ЛЮДИ ТАКІ ЛЮДИ

Це був перший гнітючий контраст у моєму житті – краси й потворності.

Осінній ліс одягся в багряні шати; післяполудневе сонце відлискувало ніжно-рожевим. А сільський манівець привів мене зовсім не до сподіваного магазину. Опинилася в місці, де вже голе березове гілля доторкалося до чорних плит. Віч-на-віч зіткнувшись із найбільшим моїм страхом, здивувалася, що смерть над усе намагалася виглядати не моторшно, навіть спробувала причепуритися золотими кісьми осені, та це не вельми їй удалося. «Л...ов П. К., 23.09.2006», – говорив перший постамент. Біля нього стояв другий: «Л...ова О. М., 31.07.2014».

«Цілих вісім років, і як вона впоралася?..» – задумалася я. А тим часом сховалося сонце, і кладовище опинилося в полоні вечірнього неба.

Обтріпані штучні квіти лежали тут насипом, ніби цілим базаром перенеслися в місце вічного спочинку. Такі само штучні, як і душі тих, хто їх сюди приніс – років п'ять або й десять тому, не з'являючись більше, не стинаючи лісу бур'янів.

Наступна могила 2018-го року. Тут прибрано, стоять живі квіти. Єдина, до якої хтось навідувався. Єдина зі ста. Похований у ній хлопець зовсім молодий, і біль родини не встиг намотатися на незриму вісь часу. А може, цю могилу з-поміж інших вирізняло те, що її доглядали ще живі старесенькі батьки, а не діти, як усі інші?..

Я довго стояла, мов прикована, а падолист вершив свою осінню місію, і вітер терзав штучні квіти з усіх сил, прагнучи повіривати їх і вимести геть, здавалося...

Згадалося, як у сьомому класі я побувала на могилі шведської письменниці Астрід Ліндгрєн. «Чому все людське життя закарбувалось у жалюгідному камінчику з датами?» – допитувалася тоді в одинадцятикласниці, яку дуже любила й водночас бентежила своїми слізьми. Я знала, що в дату народження знаменитої авторки всі телеканали транслюють фільми за її книгами, а Пеппі Довга Панчоха – улюблениця шведських дітлахів. Але бувають речі, які розумієш, та не досягаєш. І я відмовлялася вірити в камінчик, який побачила.

А нещодавно переглянула геніальний фільм «Доживемо до понеділка» і, думаю, дещо важливе таки збагнула.

– Так, а що зробила ця людина? У параграфі їй відведено тільки 15 речень...

– Гірше, діти, коли від людини лишається тільки тире між двома датами...

Остання фраза пронизала блискавкою, а питання вперто не зникали.

Невже і моє життя перетвориться колись на камінчик, хрест чи плиту? Невже у вік цифри свідомість деформована настільки, що мають відвідувачів лише недавні могили? Покоління гаджетів обирає інстаграм замість прибирання бур'яну з рідних надгробків?! Діти, де ви? Де куцик посаджених чорнобривців чи букетик польового різноцвіту? Ще не винайдено ліків од байдужості?

Холодний вітер пронизував. Я щосили змагалася з армією мурашок, що розбіглися по всьому тілу, і зі щемом у серці, який наростав нестримно. Перше здолала швидко, друге не можу й дотепер.

ЗІГРІЙМОСЯ БІЛЯ БАГАТТЯ СПОГАДІВ

Товстий сушняк, зібраний у мішаному лісі, тихо розгорався й перетворювався на вугілля, хоч вогонь і пашів з усією силою. Ми простягали руки до тепла. А що ж атмосфера? Це люди, які її наповнюють, безперечно. І тільки так.

Якось я стала свідком того, як у сяйливій, просторій залі – з кульками, солодощами, аніматорами – зависла нестерпна печаль. Іменинниці виповнювалося десять, і серед цієї дивної пародії на свято було все, про що тільки може мріяти дитина! Крім гостей. Злива рожевого, однороги й кекси, прикрашені фіолетовою мастикою, – якийсь стандартний набір, що гарантує щастя. Та хіба вразить морозиво з азоту, коли немає з ким розділити його незвичайний смак?..

Біля палахкого каміна ми пили м'ятний чай і читали. Виявляється, небагато й потрібно для щастя! Я розмислювала про те, що навіть найбільше багаття згасне, якщо вчасно не підкинути в нього дров. Звичайно, якщо спочатку їх там було немало, вогонь утратиме повільніше й холод дістане нас не відразу. Певний час тепло підтримуватиме вугілля. Та якщо багаття трималося на маленьких іскорках, що й спалахували, чесно кажучи, дуже епізодично, а в нього ще й не додали хмизу?! Уявляєте, що з ним станеться?..

Буде в житті ще всього чималенько. Спалахи, затування й навіть цілковите вигорання. Та основне – не дати схолонуті іскорці душі!

